

ŞİA'NIN SAHABİLER HAKKINDAKİ BAZI GÖRÜŞLERİ

Dr. M. Cemal SOFUOĞLU

Ehl-i Sünnet ile Şia arasındaki ihtilâflı konulardan biri de Sahabîlerin adaleti meselesidir. Ehl-i Sünnet inancına göre bütün sahabiler âdildirler. Hadîs ravîlerinde bulunması icabeden sıfatların onlarda da bulunup bulunmadığı tetkik konusu değildir. Aşağıda zikredeceğimiz âyetler bunun sebeblerini bize açık bir şekilde göstermektedir.

“Muhammed Allah'ın resûlüdür, onunla beraber olanlar da kâfirlere karşı sert, kendi aralarında ise, merhametlidirler. Onları rukua varırken, secde ederken, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk isterken görürsün. Onların âlâmetleri yüzlerindeki secde eseridir. İşte bu onların Tevrat'ta anlatılan vasıflarıdır. İncildeki vasıfları da böyledir. Filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, ziraatçıların hoşlandığı ekin gibidirler. Allah bunları böylece çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelenendirir. Allah imân edenlere, hayırlı iş işleyenlere büyük ecir vaad etmiştir.”¹

“İyilik yarışında öncelik kazanan muhacirler, Ensar'dan ve onlara bu yolda tabi olanlardan Allah razı olmuştur. Onlar da Allah'dan razı olmuşlardır. Allah onlara, altından nehirler akan, içinde ebedi kalacakları Cennetler hazırlamıştır. İşte en büyük kurtuluş budur.”²

“(Ey Muhammed) Allah, muhakkak ağaç altında sana bey'at eden mü'minlerden hoşnud olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş ve onlara güvenlik ve yakın bir zafer vermiştir.”³

“Biz sizi, işte böylece insanlara, Resûl'de size bir nümûne olsun diye vüs'ât (âdil ve güzide) bir ümmet kıldık.”⁴

“Ey Peygamber, Allah sana ve sana tabi olanlara yeter.”⁵

1 Feth, 29.

2 Tevbe, 106.

3 Feth, 18.

4 Bakara, 143.

5 Enfal, 64.

Kur'ân-ı Kerim'in muhtelif sûrelerinde yer alan bu âyetler, sahabîlerin Allah katındaki yüksek derecelerini açıklamaktadırlar. Âyetlerde de görüldüğü gibi Allah onlardan hoşnud olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır.

Ehl-i Sünnet inancına göre Kur'ân-ı Kerim'in sahabeyle ilgili bu şehadeti onların adâleti hakkında açık bir nass olarak kabul edilmiştir. "Kur'ânın nassı mevcut iken herhangi bir kimsenin Sahabeyi ta'dili, Kur'ân'ın ta'diline ilâveten onlara hiçbir şey kazandırmayacağı gibi, bir kimsenin onları kötölemesi de Kur'ân'ın ta'dilinden sonra onların derecesinden hiçbir şey eksiltmez⁶." Bundan başka, Kur'ân âyetlerinin yanısıra Sahabeyi öven, onları tebcil eden birçok sahih hadis vardır. "Ümmetimin en hayırlısı kendi asrım, daha sonra onu takibedenler...⁷"

Görüldüğü üzere Hz. Peygamber de Sahabilerinin faziletinden bahsetmekte, onları övmektedir. Ehl-i Sünnet inancında Sahabenin adaleti Kur'ân ve Sünnet ile sabittir. Yine İcma ile sabittir, ki, fitne olayına karışmaları adaletlerine bir mani teşkil etmez⁸.

Seyfüddin el-Amidi (ö.685/1286) Sahabenin adaleti mevzuundaki görüşleri naklettikten sonra şöyle diyor: "Fitnelere karışan Sahabiler hakkında yapılacak şey, kendi aralarında cereyan eden olayları en güzel şekle hamletmektir. Çünkü onları buna sevkeden, her grubun inancına göre ictehadlarıdır. Bu durumda her müctehid ya isabet edecek, ya da yanılacaktır⁹."

Sahabilerin adaleti konusunu Amidi'ye yakın bir şekilde ele alan başka müellifler de vardır. Muhibbullah b. Abdül-Sekur bu konuyu incelediği Mugire b. Şu'be (ö.50/670)'nin Muaviye (ö.60/679) safında yer aldığını, halbuki onun Hudeybiye'de bulunanlardan olduğunu, bey'at-ı rıdvana katıldığını, bey'atı rıdvana katılanlar hakkında ise âyet bulunduğunu¹⁰ söylemektedir.

Ehl-i Sünnet'in Sahabiler hakkındaki görüşünü özet olarak belirttikten sonra, Şîa'nın bu konudaki görüşünü incelemeye geçebiliriz.

Şîi bilginler Sahabenin tarifini Ehl-i Sünnet'ten farklı bir şekilde yapmamaktadırlar¹¹. Ancak Hz. Peygamber'le sohbetin az da olsa o

6 Hadis Tarihi, 81.

7 Camius's-Sahih, Kitabı Fadailü ashâb-ı Nebiy Kütübü Sittenin Sahabilerle ilgili bölümlerinde bu mevzuda pek çok hadis vardır.

8 Tedribü'r-Râvî, II. 214.

9 el-İhkâm, II. 129.

10 Şerhu Musellemi's-Sübüt, II. 156. (Mustasfa ile birlikte).

11 Tenkihu'l-Makal, I. 123.

Sahabiye masumluk kazandırmayacağını -ehl-i sünnetten masumluk kazandırır diyenler bulunmadığı halde- söylemektedirler¹².

Şii müellifler genellikle sahabenin adaleti mevzuunda bazı mezheplerin aşırı gittiğini ileri sürmektedirler. Onlara göre bu hususta üç görüş vardır:

a- Sahabenin tümü âdildir, onlardan sâdır olan her şey bir ictihada dayanır.

b- Sahabîler'de diğer insanlar gibidirler. İçlerinde âdil olanlar bulunacağı gibi, fâsık olanlar da vardır, amellerine göre değerlendirilirler. İyilik ve kötülükleri dikkate alınır.

c- Sahabenin hepsi kâfir olmuştur, onlar da İslâm'dan bir eser kalmamıştır¹³ diyenler.

Şia uleması bu üç görüşten en mutedil olan ikinci görüşün sahibi olduklarını söylemektedir.

Onlara göre Kur'ân-ı Kerim âyetleriyle sâbittir ki, Sahabe arasında fâsiklar ve münâfıklar vardır. Hatta Hz.Peygamberin sağlığında ve ölümünden sonra irtidad edenler olmuştur. Sahabîlerin arasında savaştan kaçıp büyük günah işleyenler vardır. "Andolsun ki Allah size birçok yerlerde, çokluğunuzun sizi böbürlendirdiği, fakat bir faydası olmadığı, yeryüzünün geniş olmasına rağmen size dar gelip de bozularak arkanıza döndüğünüz Huneyn gününde yardım etmiştir¹⁴." âyeti buna işaret etmektedir. "Onlara döndüğün zaman senden özür dilerler¹⁵." meâlindeki âyet, Tebük seferine katılmak istemeyen seksen kadar sahabe hakkında nazil olmuştur¹⁶. Ayrıca ganimetlere tama' eden, cihaddan kaçan, dinde fitne çıkaranların ve kötü niyetlilerin bulunduğu dair birçok âyet vardır. Hal böyle olunca bütün sahabilerin âdil olduğuna hükmetmek yanlışır¹⁷.

Şii anlayışa göre Hz.Peygamberin sağlığında saf ve temiz olan birçok sahabî O'nun ölümünden sonra bu hallerini muhafaza edememişlerdir. Ebû Saîd el-Hudrî'den Hz.Peygamberin ölümünden sonra sahabenin neler yapacağını bilmediğine ve bu yüzden hepsine şefaet etmek istemenin hatalı olduğuna dâir bir hadis rivayet edilmektedir dolayısıyla

12 Ebu Hureyre, Önsöz.

13 İmam Sadık, II. 592.

14 Tevbe, 25.

15 Tevbe, 94.

16 Dirasat., 77.

17 Tenkihu'l-Makal, I. 213.

Hız. Peygamberin sağlığında âdil olan bir sahabî, O'nun ölümünden sonra bu sıfatını koruyamamış olabilir.

Tevâtüren sâhibittir ki Hız. Peygamber Ali b. Ebî Talib'e "ahdini bozanlarla, dinden çıkanlarla, haktan ayrılanlarla savaşmasını"¹⁸ emretmiştir. Buharî ve Müslim de rivayet etmektedirler ki "İki müslüman çarpıştıkları zaman ölen de öldüren de Cehennemdedir"¹⁹. Bu hadis diğer fırkanın küfrüne delâlet eder. Ali'nin safında yer alıp da karşılarındakini öldürenlerin Cehennem ehlinde olması düşünülemez, bu, icma ile sâbittir²⁰.

Şii müellifler, Buharî ve Müslim'in naklettikleri hadisi mezhep anlayışlarına göre yorumlamaktadırlar. Halbuki Ali b. Ebî Talib'in safında yer alanlar Hız. Peygambere ne kadar yakın idiyşeler, karşılarındakilerin arasında da Hız. Peygamberin yakın arkadaşlarından bir kısmı bulunuyordu. Bilhassa Hız. Peygamberin zevcesi Âişe'nin onların başında bulunduğunu hatırdan çıkarmamak gerekir.

Sahabenin tümünün âdil olamayacağı konusunda A. Mamekânî delil olarak şu hadisi ileri sürmektedir. Bir hadiste Hız. Peygamber "As-habım arasında oniki münâfık vardır, bunlardan sekizi deve iğne deliğine girinceye kadar Cennete giremeyeceklerdir"²¹. demiştir. Mamekânî, bu oniki kişinin Akabe bey'atında bulunanlardan olduğunu ileri sürmekte, kişinin sahabî olması onun adâletini isbat etmediği gibi, bey'atı rıdvandan olması da yine âdil olduğunu göstermez. Ehl-i Sünnet yukarıdaki âyette bütün sahabenin âdil olduğu kanaatine varmıştır. Akıl zarurî olarak Allah'ın razı olduğu kimselerin adline hükmeder, Allah'ın razı olduğu kimseler elbette Cennetlik olacaklardır, fâsık insan Cennetlik olamaz. Beyatı rıdvandan bahseden âyeti indiren Allah'tır, "Muhammed ancak bir Peygamberdir, ondan önce de peygamberler geçmiştir, O ölür, yahut öldürülürse vaz mı geçecekler"²² âyetini vahyeden de Allah'tır. Allah sahabeden irtidad edeceklerin bulunduğunu bu âyetle haber vermektedir. Allah'ın razı olduğu bir kimsenin Cehennemlik olması düşünülemez. Öyleyse Allah'ın razı olması o anda yaptığı işlerden dolayıdır, istikbâlde yapacaklarından dolayı değil, Hız. Peygamberin ölümünden sonra bazı sahabilerin irtidad ettiklerini biliyoruz. Gadir günü²³.

18 Aynı yer.

19 Müstedrek, III. 139; Üsdü'l-Gabe, IV. 114.

20 Buharî, Camiu's-Sahih, Kitâbu'l-İmân, 23; Müslim, C. Sahih, K. Fiten, 14.

21 Tenkihu'l-Makal, I. 214.

22 Âli İmrân, 144.

23 Gadir günü hakkında tafsilâth bilgi için bkz.: İslâm Ansiklopedisi Gadir maddesi; Şiânın hadis anlayışı adlı Doktora tezimiz, 24 (basılmamış).

Ali'ye bey'at ettikleri halde Hz. Peygamber'in ölümünden sonra bu akidelerine uymamışlar, irtidat etmişlerdir. İrtidat etmeyen ancak bir kaç sahabî vardır²⁴ demektedir.

Şîi müellifler sahabenin adâleti konusunda mutedil bir yol tuttuklarını söylerken, bu naklettiğimiz görüşleriyle hiç de mutedil olmadıklarını göstermektedirler. Onlara göre irtidat etmeyen bu bir kaç sahabînin en meşhurları Ebû Zerr el-Gıfarî (ö.31 /651), Ammar b. Yasir (ö. 87/70) ve Selmân el-Farîsî (ö.35 /655) dir.

Şîi müellifin Müslim'den delil olarak zikrettiği hadisin şerhinde Nevevî, bunun meşhur Akabe bey'atına katılanlar olmadığını kaydettirmektedir²⁵.

Sahabe arasında münâfıkların bulunduğu bir gerçektir. Ancak sahabî sıfatını taşıyabilmenin şartlarından biri de Hz. Peygamberi müslüman olarak görüp onunla sohbet etmektir. Kalben müslüman olmayan bir kimseye ne derece müslüman denilebilir²⁶. Ayrıca sahabînin müslüman olarak ölmesi şarttır. Yoksa dininden dönen bir kimse sahabî sayılmaz. Ayrıca belirtmemiz gerekir ki Şîi müellifin burada kasdettiği irtidat bizim anladığımızdan çok farklıdır.

Sünnî müelliflerin sahabenin adaleti konusunda kaydettikleri "zamanların en hayırlısı benim zamanımdır" hadisi, Şîi yazarlara göre bu konuda delil olarak zikredilemez. Aksi takdirde birinci asırda yaşayan her ferdin İbn Sirin ve Ömer b. Abdü'l-Aziz gibi kimselerden daha âdil ve efdal olması icap edecektir ki bu düşünülemez²⁷.

Ehl-i Sünnet kaynaklarında sahabe ile ilgili bilgiler gayet açık bir şekilde verilmiş ve sahabiler derecelerine göre sınıflandırılmış olmalarına rağmen Şîi müellifler bunu anımsızlıktan görünmektedirler. Bir Sahabînin âdil olması demek, hadis rivâyetinde dürüst davranması, Hz. Peygamber'e yalan isnâd etmemesi demektir. Sahabiler de diğer insanlar gibidirler. Onlar da günah işleyebilirler. Nitekim bu durumda olan bazı sahabilerin Hz. Peygambere gelerek vaziyetlerini anlattıklarını biliyoruz. Onların hata edip, günah işlemeleri hiç bir zaman hadis rivayetinde hile yaptıkları anlamına gelmez. Herkes gibi onlar da unutulabilir, yanlışlanabilirler. Ama kasıtlı olarak Hz. Peygambere yalan söz isnad edemezler.

24 Tenkihü'l-Makal, I. 214-216.

25 Camiu's-Sahih, Nevevî ile birlikte, XII. 126.

26 Hucurat, 14.

27 Kitabu'n-Nasayih, 131.

Onlar İslâm'ın yayılmasında ve gelişmesinde çok büyük vazifeler yüklenmişlerdir. Allah yolunda cihad etmişler, muhacirleri barındırmışlar ve gerçekten mü'min olmuşlardır.

KAYNAKLAR

ALEVÎ, Muhammed Ukayl, Kitabu'n-Nasaihu'l-Kâfiye limen Yetevellâ Muaviye, Haydarâbâd, tarihsiz.

AMİDÎ, Seyfüddin, el-İhkâm, Kahire 1914.

BUHARÎ, Ebu Abdillâh Muhammed b. İsmail, el-Camiu's-Sahih, İstanbul 1315.

HAKİM NEYSABURÎ, el-Müstedrek ale's-Sahihayn, Beyrut, tarihsiz.

HASENÎ, Haşim Maruf, Dirasat fi'l-Kâfi li'l-Küleynî ve's-Sahih li'l-Buhârî, Beyrut 1968.

HAYDAR, Esed, el-İmam es-Sadık ve'l-Mezahibu'l-Erbâa, Beyrut 1969.

İBN KESİR, el-Baisu'l-Hasis, Tah. A.M.Şakir, Kahire, tarihsiz.

KOÇYİĞİT, Prof.Dr.Talât, Hadis Tarihi, Ankara 1977.

MAMEKÂNÎ, Abdullah, Tenkihu'l-Makal fi Ahvali'r-Ricâl, Necef 1349.

MUHİBBULLAH b. Abdus-Şekûr, Şerhu Musellemis-Subut Kahire 1322 (Mustasfa ile birlikte)

MÜSLİM b. Haccac el-Kuşeyrî, el-Camiu's-Sahih, Mısır 1373.

SUYUTÎ, Celâlu'd-Dîn, Tedribu'r-Râvî, Kahire 1966.

ŞEREFU'DİN Abdu'l-Huseyn, Ebu Hureyre, Necef 1964.